

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Mariusz Sygreła

Dariusz Śliwiński

3 Protokolant: po. staż. Mariola Urbanowicz

5 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

6 po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2020 r.

sprawy skazanego **G. B.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

7 od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt II K 652/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że ustalając w oparciu o art. 4 § 1 kk, iż podstawą rozstrzygnięcia są przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., za podstawę prawną orzeczenia o karze łącznej przyjmuje art. 85 § 1-3 kk oraz art. 85a kk i art. 86 § 1 kk.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Mariusz Sygreła

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 914/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt II K 652/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na pominięciu okoliczności przemawiających za zastosowaniem wobec skazanego pełnej zasady absorpcji w postaci zbieżności przedmiotowej czynów, za które orzeczono wyroki podlegające łączeniu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut został podniesiony bezzasadnie. Apelujący nie kwestionował żadnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy a nie zgadzał się z oceną okoliczności rzutuujących na wymiar kary. Przypomnienia zatem wymaga, że „Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym,</p>		

bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2019 r., II AKa 30/19, LEX nr 2696477).

Podniesiony zarzut stanowił w rzeczywistości zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej i jako taki został on rozpatrzony przez Sąd odwoławczy w kolejnym punkcie. Różnica w ocenach co do okoliczności kształtujących wymiar kary łącznej to zarzut z kategorii „rażącej niewspółmierności kary”.

Na marginesie zaś wskazać należy, iż nie miał racji obrońca skazanego, że Sąd Rejonowy przy wydawaniu zaskarżonego wyroku pominął zbieżność przedmiotową przestępstw, które podlegały łączeniu. Okoliczność ta została wzięta przez Sąd I instancji pod uwagę, co wynika wprost z treści uzasadnienia wyroku.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez połączenie kar jednostkowych i wymierzenie skazanemu kary łącznej w wysokości najwyższej kary jednostkowej (1 roku pozbawienia wolności), ewentualnie 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, albo też uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z tych wniosków z uwagi na oczywistą niezasadność omówionego zarzutu. Postępowanie odwoławcze nie potwierdziło by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w kontrolowanej sprawie, a zgłoszone zastrzeżenia odnosiły się stricte do wymiaru kary łącznej.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wyrokiem łącznym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie miał racji obrońca skazanego G. B., że Sąd Rejonowy przy wydawaniu zaskarżonego wyroku pominął zbieżność przedmiotową przestępstw, które podlegały łączeniu. Okoliczność ta, jak wskazuje treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, została wzięta pod uwagę przez Sąd I instancji. Nie została ona uznana za tak istotną dla wymiaru kary łącznej, jak oczekiwałby tego apelujący.</p> <p>Przypomnienia wymaga, że sąd przy wydawaniu wyroku łącznego winien badać związki: podmiotowo-przedmiotowy i czasowy, zachodzące pomiędzy zbiegającymi się czynami, jako okoliczności istotne dla zastosowania dyrektyw wymiaru kary łącznej od absorpcji po kumulację ustalając czy związek ten jest ścisły, dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok</p>		

Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa 73/18, Legalis nr 1813581). Dodatkowo, decyzja sądu o wysokości kary łącznej musi uwzględniać z jednej strony, że celem instytucji kary łącznej jest zapewnienia racjonalnego i humanitarnego stosowania kar i środków karnych, ale też nie może pomijać, że kara łączna nie jest swoistym narzędziem łagodzenia kar jednostkowych i polepszania sytuacji faktycznej oraz prawnej wielokrotnego sprawcy. Oznacza to w praktyce, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karę łączną orzeczoną na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt II AKa 144/18, Legalis nr 1852052). Wbrew stanowisku obrońcy, orzekanie o karze w wyroku łącznym nie może sprowadzać się do automatycznego przyjmowania rozwiązania najkorzystniejszego dla skazanego i wymierzania mu kary łącznej na zasadzie absorpcji. Nie jest to obowiązkiem sądu orzekającego a wręcz przeciwnie powinno mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć nieprzeciętnych sytuacji. Stosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie stanowi zatem punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 362/18, Legalis nr 1997972). Biorąc pod uwagę powyższe wskazania Sąd odwoławczy stwierdził, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej

wobec skazanego G. B., w tym związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami i uwzględnił je w odpowiednim stopniu przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu zasady asperacji przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej.

Sąd odwoławczy stwierdził przy tym, że obrońca w apelacji odnosił się jedynie do tego, co było korzystne dla skazanego, a więc zbieżności przedmiotowej pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które kary zostały połączone w wyroku łącznym. Zauważyć jednak należy, że nawet ten związek przedmiotowy nie był tak ekstremalnie bliski. Bowiem przestępstwa zakwalifikowane z art. 178a kk naruszały dobro chronione w postaci bezpieczeństwa w komunikacji w związku z kierowaniem pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości lub stanie odurzenia. Występek z art. 180a kk też chroni bezpieczeństwo w komunikacji ale w aspekcie eliminowania z ruchu osób, którym cofnięte zostały uprawnienia do kierowania pojazdami. Natomiast przedmiotem ochrony art. 244 kk jest wymiar sprawiedliwości. Chodzi tu o nierespektowanie orzeczeń sądowych, które zawierają zakaz określonej w nim działalności. Jak widać przestępstwa, za które skazany otrzymał wyroki objęte zaskarżonym wyrokiem łącznym nie były skierowane wszystkie przeciwko takiemu samemu dobru prawnemu, co więcej tych naruszonych dóbr było kilka. Sąd II instancji stwierdził zatem, że omawiana okoliczność nie była samodzielną podstawą do ingerencji w wymiar kary łącznej i przyczynkiem do wydatnego

jej złagodzenia. Obrońca we wniesionym środku odwoławczym pominął natomiast wszystkie niekorzystne dla skazanego okoliczności, szczególnie wymienione i skrupulatnie opisane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Te zdecydowanie zaś przemawiały za zastosowaniem w tej sprawie częściowej absorpcji i wymierzeniem G. B. kary łącznej w wymiarze bliższym górnej granicy wymiaru kary łącznej jaka mogła zostać orzeczona (tj. sumy kar pozbawienia wolności). Sąd Okręgowy zgadza się z Sądem Rejonowym, że brak było zbieżności czasowej między poszczególnymi przestępstwami skazanego. Pierwszy czyn, osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z 4 listopada 2015 r., sygn. II K 568/15 dzielił od ostatniego przestępstwa za które G. B. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z 6 sierpnia 2020 r., sygn. II K 70/20 okres 4 lat i ok. 5 miesięcy. Ten spory przedział czasowy, w którym oskarżony popełniał czyny karalne powinien zatem i miał istotny wpływ na wymiar kary łącznej orzeczonej w tej sprawie. Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił przy tym niereformowalność skazanego, skoro każdego z kolejnych przestępstw dopuszczał się on po prawomocnym skazaniu za poprzednie przestępstwo. Co więcej, czynu z wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt II K 466/17 G. B. dopuścił się w okresie odroczenia wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt II K 11/16. Wobec skazanego stosowana była wyraźna gradacja kar. Za pierwsze

popelnione przestępstwo została mu wymierzona kara grzywny (nie podlegała łączeniu wyrokiem łącznym), za drugi czyn orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby. G. B. mimo to dalej naruszał porządek prawny, za co wymierzane mu były już kary bezwarunkowego pozbawienia wolności a dodatkowo doprowadziło do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt II K 568/15.

W świetle powyższych wskazań stanowisko Sądu Rejonowego o niepoprawności skazanego i zupełnym ignorowaniu obowiązujących norm prawa, lekceważeniu wyroków oraz decyzji administracyjnych, należało w całości podzielić. Okoliczności te musiały znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio surowym wymiarze kary łącznej. G. B. jest bowiem wielokrotnym sprawcą przestępstw, 5-krotnie skazywanym przez sądy karne. A Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że popelnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa 34/19, Legalis nr 2238832).

Sąd odwoławczy stwierdził zatem, że wymierzenie skazanemu kary

łączonej w niższym wymiarze (w tym proponowanym przez obrońcę) byłoby sprzeczne z celami zapobiegawczymi i wychowawczymi oraz potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto nie uwzględniałoby w odpowiednim stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego, a także czasowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami podlegającymi łączeniu. Obrońca skazanego nadał zbyt duże znaczenie podobieństwu przedmiotowemu czynów zabronionych objętych wyrokiem łącznym przez co niezasadnie wnioskował o znaczne obniżenie wymiaru kary łącznej. Obrońca dążył do takiego obniżenia kar łącznej dla skazanego aby możliwe było odbywanie przez niego kary łącznej pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Jednak szansa odbycia kary w systemie dozoru elektronicznego nie może być wyznacznikiem wysokości kary łącznej albowiem przepisy kodeksu karnego dają dyrektywy kształtujące wymiar kary łącznej (art. 85a kk) i w tym przypadku sprawiedliwa i wyważona kara łączna orzeczona przez Sąd Rejonowy wykluczała możliwość skorzystania z dozoru elektronicznego wobec skazanego. Podsądny G. B. wymaga intensywnego i długofalowego oddziaływania aby nie tylko zrozumiał naganność i niebezpieczeństwo jakie powodował swoim zachowaniem, ale też aby kara ta podziałała na niego silnie prewencyjnie żeby zaprzestał popełniania przestępstw.

Uwzględniając wszystko powyższe Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zaaprobowania stanowiska apelującego o rażącej

<p>niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary łącznej, gdzie bezzasadnie domagano się zastosowania zasady pochłaniania kar jednostkowych w zdecydowanie większym zakresie aniżeli uczynił to w zaskarżonym orzeczeniu Sąd I instancji, do pełnej absorpcji włącznie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie 1 oraz połączenie kar jednostkowych i wymierzenie skazanemu kary łącznej w wysokości najwyższej kary jednostkowej (1 roku) lub ewentualnie 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, albo też uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Postępowanie odwoławcze nie potwierdziło by Sąd Rejonowy dopuścić się jakichkolwiek błędów w zebraniu i ocenie okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Wobec tego nie było podstaw by stwierdzić, że wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności była rażąco niewspółmierna. Równocześnie postępowanie odwoławcze nie potwierdziło takich braków postępowania dowodowego czy innych uchybień, które stanowiłyby</p>		

podstawę do wydania wyroku kasatoryjnego.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza zmianą zaskarżonego wyroku opisaną w pkt 5.2.1. zaskarżony wyrok został utrzymany w pozostałym zakresie w mocy (pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Postępowanie odwoławcze nie wykazało uchybień w zaskarżonym wyroku, oprócz opisanego w pkt 5.2.1. Brak było także podstaw wskazanych w art. 439, 440 kpk, uzasadniających uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Wobec tego wyrok w tym zakresie został utrzymany w mocy.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że ustalając w oparciu o art. 4 § 1 kk, iż podstawą rozstrzygnięcia są przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020	

r., za podstawę prawną orzeczenia o karze przyjął art. 85 § 1-3 kk oraz art. 85a kk i art. 86 § 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zmiana był konieczna w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej dla skazanego G. B.. Niezasadnie został tam bowiem przywołany art. 81 ust. 1 ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19, którego regulacja nie mogła znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie. Zdecydowana większość wyroków objętych zaskarżonym orzeczeniem została wydana przed dniem 24 czerwca 2020 r., kiedy weszła w życie ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r, poza ostatnim, który został wydane po tej dacie. W związku z tym Sąd Rejonowy zgodnie z art. 4 § 1 kk powinien rozważyć, czy poprzednio obowiązująca regulacja prawna, tj. do 23 czerwca 2020 r. była względniejsza dla skazanego (M. Z., R. intertemporalne a instytucja kary łącznej w tarczy 4.0, 2020, Lex). (M. Z., R. intertemporalne a instytucja kary łącznej w tarczy 4.0, 2020, Lex). Sąd I instancji miał zatem do wyboru zastosowanie przepisów dotyczących kary łącznej w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. i tych rozwiązań materialnoprawnych, które weszły w życie po wspomnianej dacie (M. Z., R. intertemporalne a instytucja kary łącznej w tarczy 4.0, 2020, Lex). Przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji przeprowadził takie rozważania, co wynika bezspornie z uzasadnienia wyroku i zasadnie zastosował wobec G. B. przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. Słusznie przy tym wskazał tam, że według nowej regulacji prawnomaterialnej, skazany w ogóle nie kwalifikowałby się do wydania wyroku łącznego. Sąd Rejonowy nie przywołał tegoż art. 4 § 1 kk w swoim wyroku, błędnie przytaczając art. 81 ust. 1 ustawy o dopłatach (...), co wymagało korekty. Sąd Okręgowy, zmienił zatem orzeczenie Sądu I instancji w ten sposób, w oparciu o art. 4 § 1 kk, wskazał przepisy materialnoprawne będące podstawą orzeczonej kary łącznej, tj. art. 85 § 1-3 oraz art. 85a i art. 86 § 1 Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego (odpowiednio też skazanego) ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Natomiast art. 634 kpk stanowi, że jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa należnych od niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Stwierdził bowiem, że skazany G. B. nie posiada żadnego majątku, nie jest zatrudniony w jednostce penitencjarnej, w której odbywa karę pozbawienia wolności, a poza tym ma do uregulowania należności finansowe z poprzednich wyroków. Tak przedstawiająca się sytuacja materialna skazanego przemawiała za zwolnieniem go od kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne. Ich uiszczenie przekraczałoby bowiem aktualne możliwości finansowe podsądnego.</p>

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Mariusz Sygrela